

JEDAN TREN JEDNOG JUTRA

SARA REJNER

Prevela
Tatjana Milosavljević

 Laguna

Naslov originala

Sarah Rayner

ONE MOMENT, ONE MORNING

Copyright © 2010, Sarah Rayner

Translation copyright © 2013 za srpsko izdanje, LAGUNA

JEDAN TREN JEDNOG JUTRA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Ponedeljak

07.58

Lu se pravi da spava, ali krajičkom oka posmatra ženu preko puta kako se šminka. Opčinjava je kad vidi druge žene kako to rade, kako se preobražavaju u vozu. Lu se, u stvari, nikad ne šminka, osim u vrlo posebnim prilikama. Premda joj je jasno da se tako štedi vreme, ipak joj je pomalo čudno – odlučiti da svoje privatno lice zameniš javnim dok putuješ vozom na posao. To odnosi tajnovitost: kad pokrivaš mitesere, podebljavaš trepavice, širiš oči i rumeniš obraze okružena ljudima. A u vozu što u sedam i četrdeset četiri polazi prema Viktoriji Lu je okružena ljudima, koji uglavnom ćute; mnogi spavaju ili barem dremaju; neki čitaju, a tek nekoliko njih razgovara.

Žena na susednom sedištu – deli ih samo prolaz – spada u ove potonje. Lu je uključila svoj ajpod, tiho, kako je ne bi čula, mada je po nagibu ženine glave jasno je da razgovara s muškarcem koji joj sedi zdesna. Lu se vrpolti na sedištu, namešta kapuljaču perjane jakne, vlažnu od vožnje biciklom do stanice po sitnoj kiši, kako bi ih bolje videla preko krznenog obruba. Venčani su. Odaju ih jednake burme

što obavijaju prste obavijene oko kartonskih čaša s kafom. Ženi je četrdesetak godina, zaključuje Lu. Ne vidi je sasvim, ali reklo bi se da ima onu vrstu lica kakva se Lu dopada. Profil joj je zanimljiv, privlačan, mada s jedva primetnim nagoveštajem podvaljka; kosa joj je gusta kestenjastosmeđa koprena. Njen muž, barem sudeći po onome što Lu od njega vidi, nije tako zgodan kao ona; krupan je i prilično sed – Lu pretpostavlja da je deset godina stariji od svoje žene, možda i više – ali lice mu je dobroćudno. Ima blagosti u njegovom izrazu, a linije oko usana, duboke bore, nagoveštavaju da voli da se smeje. Žena mu se s ljubavlju naslanja na rame. Pred njim je debela knjiga, džepno izdanje najnovijeg bestseler, ali on je ne čita; umesto toga polako, nežno miluje ženi dlan. Lu oseća sićušnu žaoku ljubomore. Zaviduje im na toj nežnosti i na tome kako je pokazuju bez razmišljanja.

Voz staje na Berdžes Hilu. Sad već lije kao iz kabla i umorni putnici otresaju i zatvaraju kišobrane dok se ukravaju. Oštar pisak zviždaljke oglasi se da bi ih požurio i, dok se vrata zatvaraju, Lu ponovo svraća pogled na devojk preko puta. Nanela je senku i oči su joj sad izražajnije: kao da je celo lice postalo jasnije, oštrije. Sem usana, koje, još uvek blede, deluju ucveljeno. Po Luinom mišljenju, i bez šminke je izgledala jednako dobro: još i ljupkije, ranjivije. U svakom slučaju, lepa je. A njena kosa, gužva spiralnih plavih uvojaka, tako je bujna, tako elastična, tako drugačije tekture od Luine tršave, kratke svetlosmeđe kose, da je Lu poželela da je dodirne.

Posmatra dok devojk posvećuje pažnju usnama. Iznenada devojk staje, Kupidonov luk joj je komično dopola ružičast, kao u nedovršene kineske lutke. Lu prati njen pogled, uperen u bračni par; muškarac je neočekivano i vrlo neprijatno povratio. Po sakou, košulji i kravati sliva se bujica

penušavog, sluzavog mleka, s komadićima polusvarenog kroasana, poput bebine bljuvotine.

Lu kradom smiče jednu slušalicu.

„O gospode!“, izusti žena, grozničavo otirući bljuvotinu premalim papirnim ubrusom što ga je dobila s kafom. Uzalud; zagrcnuvši se poput novorođenčeta, muškarac opet povratio. Ovog puta sve pljusne na zapešće njegove žene, prskajući joj po šifonskoj bluzi; čak se, o užasa, nađe i u kopreni njene kose.

„Ne znam...“, kaže on, boreći se za vazduh, i Lu vidi kako se preznojava, obilno, odvratno, sasvim nenormalno. I potom dodaje: „Žao mi je...“

Lu upravo pomišlja da zna šta je posredi – muškarac se sad uhvatio za grudi – i naglo se uspravlja, ne glumi više diskreciju, kad li – *buup!* Tup udar i čovek se presamiti, lice mu padne na sto. I onda je nepomičan. Potpuno nepomičan. Nekoliko sekundi – ili se barem tako čini – niko ništa ne preduzima. Lu naprosto posmatra njegovu prosutu kafu, prati bež trag, kap kap kap, duž ivice prozora, niz stranu svetlog laminatnog stola i otud na pod. Napolju još uvek proleću kišom natopljeno drveće i polja.

A onda, pandemonijum.

„Sajmone! Sajmone!“ Njegova žena je skočila, više.

Sajmon ne odgovara.

Dok ga žena drmusa, Lu mu na trenutak ugleda lice, otvorenih usta, još uvek s vlažnom bljuvotinom na obrazu, pre no što mu glava padne unazad, klateći se. Prepoznala ga je; već ga je videla u ovom vozu.

„Isuse!“, kaže ozlojeđeni muškarac preko puta, otresajući svoj *Telegraf*. „Šta mu je, kog đavola? Je li pijan?“ Nakašlja se rečito, ne skrivajući osudu.

Njegovo neodobravanje kao da pokreće Lu. „Udario ga je infarkt, jebote!“ Skače kao oparena, navrat-nanos prizivajući u sećanje davni kurs prve pomoći, izviđačku obuku i epizode *Urgentnog centra*. „Zovite konduktera!“

Drugi muškarac, mlad, čupav, s jarećom bradicom, pored devojke što se šminkala, spušta plastičnu kesu i ustaje. „Kuda?“, pita on Lu kao da ona sve zna.

„U srednjem vagonu!“, dovikuje supruga.

Mladić deluje nesigurno.

„Onuda“, odgovara Lu, pokazujući ka prednjem delu voza, i mladić otrči.

* * *

Ana je u trećem vagonu odatle, častila se omiljenim ilustrovanim časopisom. Za samo dve stanice progutala je članak o pop princezi na lečenju od zavisnosti i sad je prešla na rubriku „Najtraženije“, gde je uočila sako iz nove prolećne kolekcije za koji se nada da bi joj mogao pristajati, u jednom lancu butika, po vrlo razumnoj ceni. Taman je uzdužno presavila stranicu, kako bi se podsetila da ga pogleda tokom pauze za ručak, kad je mladić s jarećom bradicom udari u lakat protrčavajući pored nje.

„Baš ti hvala“, mrmlja ona sarkastično. Dosadni brajtonski hipici, pomišlja.

Nekoliko sekundi kasnije mladić se vraća, ponovo trčeći, s kondukterom za petama. Ana iznova procenjuje situaciju – obojica izgledaju zabrinuto. Možda se nešto dešava.

Uto se iz zvučnika začuje i glas mašinovođe: „Ima li među putnicima lekara ili medicinskih sestara? Ako ima, molim javite se kondukteru u vagon E.“

Otkud ljudi znaju koji je vagon E?, pomisli Ana. Međutim, izgleda da znaju – jedva desetak sekundi kasnije pored nje protrčavaju dve žene, torbice im poskakuju na leđima. Ana podiže obrve prema putnicima preko puta. Ovakva uzbuna je retkost u vozu u sedam i četrdeset četiri, u kojem, po nepisanom pravilu, vladaju tišina i obzirnost. Pomalo je uznemirujuća.

Ubrzo voz staje u Vajvelsfildu. Zašto se zaustavljamo ovde?, zabrinjava se Ana. Inače samo projurimo kroz ovo mesto. Nada se da je to tek signal, ali pribojava se da je posredi ipak nešto zlokobnije. Pet minuta kasnije još je uznemirenija, i nije jedina; posvuda oko nje ljudi su sve nestrpljiviji i nespokojno se vrpole na sedištima. Ani je bitno da voz stigne na vreme da ne zakasni na posao. Premda je slobodnjak i radi na ugovor, njeni poslodavci su vrlo pedantni kada je reč o tačnosti. Zahtevaju vrhunsku radnu disciplinu i šef je poznat po tome što ume da čeka na recepciji, sav namršten, i proverava ko kasni.

Iz zvučnika dopire šuštavo disanje i još jedna objava: „Žao mi je, ali jednom putniku je teško pozlilo. Zadržaćemo se ovde nekoliko minuta, dok ne stigne hitna pomoć.“

Zašto ga ne iznesu iz voza, pa nek napolju sačeka hitnu pomoć?, pomišlja ona snuždeno. Potom grdi sebe zbog bezosećajnosti: jedan pogled na peron mokr od kiše dovoljan je da joj odgovori na pitanje. Februar je, hladno je.

Suviše je zabrinuta da bi čitala, pa zuri kroz prozor posmatrajući kako kiša dobuje po sivom asfaltu i skuplja se u barice tamo gde je površina neravna. Vajvelsfild, razmišlja, gde li je to uopšte? Nije nikad boravila u tom mestu; samo prolazi kroz njega putujući vozom.

Deset minuta pretvara se u petnaest, dvadeset, bez ikakve nove objave. Ljudi sad već uveliko kucaju poruke na

mobilnim telefonima ili pozivaju raznorazne neodredive brojeve, uglavnom govoreći vrlo tiho. Neki, ne baš predu-sretljivo, glasno iskazuju manjak saosećanja – „Otkud znam šta nije u redu, nekome je kao bajagi 'pozlilo', verovatno opet neki prokleti narkoman...“ – dok ostali, izgleda, uživaju u prilici da svima pokažu koliko su važni – „Izvini, Džejn, Ijan ovde, zakasniću na sastanak upravnog odbora. Budi srce pa im reci da sačekaju dok ne stignem, hoćeš li?“

Potom Ana konačno vidi tri prilike u fosforescentnim jaknama kako protrčavaju pored prozora gurajući nosila. Hvala nebesima; znači da će svaki čas nastaviti put.

Netremice posmatra peron, očekujući da ugleda nosila kako se u punoj brzini vraćaju noseći remenima pričvršćeno telo. Ali, umesto toga, umorni betonski zid joj samo ćutke uzvraća pogled, a kiša i dalje pljušti, nastavljajući da puni vodom udubljenja na žutim natpisima „Pazite na zazor“.

Konačno kuckanje, prštanje, a onda: „Izvinjavam se još jednom, dame i gospodo, izgleda da ćemo se ovde zadržati do daljnjeg. Zasad ne smemo pomerati putnika. Najlepše vas molim za strpljenje, obavestićemo vas čim budemo nešto znali.“

Čuje se kolektivni uzdah, još vrppljenja.

Izluđujuće, pomišlja Ana pre no što uspe da se zaustavi i onda, nešto blagonaklonije: baš čudno. Sasvim sigurno se ne prima na teoriju o narkomanu – pobogu, brajtonski džankiji baš i nisu poznati po tome da hvataju ranojutarnji poslovni voz. Znači da je nekome uistinu pozlilo. Ipak, zabrinuta je zbog šefa, zbog kolega; danas ima gomilu posla. Njene misli – mešavina sebičnosti i čovekoljublja – kao da su u skladu s mislima putnikâ preko puta nje: negodovanje u kom se mešaju ozlojeđenost i zabrinutost.

„Zašto ne smeju da ga pomeraju?“, kaže naposljetku muškarac preko puta, kršeći tabu koji se odnosi na obraćanje nepoznatima u vozu. Visok je, s naočarima, veoma kratko ošišanom kosom i besprekorno uštirkanom kragnom, kao da je sišao sa slike Normana Rokvela.

„Možda mu je povređena kičma“, odgovara putnica do njega, punačka starija žena. Dok govori, namešta se da bi načinila mesta između njih, što nagoveštava da ne putuju zajedno. „U tom slučaju nije u stanju da pomera vrat.“

Muškarac klima glavom. „Moguće.“

Ana nije tako sigurna. „Ipak, malo je čudno; kako da povrediš kičmu u vozu?“

„Možda je neko *umro*.“ Ana se okreće, ugleda devojk pored sebe. Tanka, ravna crna kosa, pirsinzi na licu. Darkerka.

„O bože, ne“, brižno izusti starija žena. „Nije valjda?“

„Moguće je“, saglašava se Norman Rokvel. „To bi objasnilo zašto moramo ostati ovde. Moraće da pozovu policiju.“

„Da ustanovi smrt“, dodaje darkerka.

Anin časopis odjednom više ne izgleda isto. Obično joj pruža neophodnu nedeljnu dozu zabave, mode, stila i tračeva; svesna je da je površan, ali računa da ga zaslužuje, a, uostalom, bavi se i nekim širim temama. Potom, kao da bi da odrazi svoje misli, okrene stranicu i ugleda baš takav članak: fotografiju mlade Avganistanke, tela užasno unakaženog opekotinama.

Ana se stresa.

* * *

Ceo prizor – putnici koji saginju glave dok dva muškarca dižu nosila i prebacuju ih iznad sedišta – deluje Lu gotovo

kao lakrdija. Nosila su kabasta, čak i pošto su im skinuli prečku i točkove – veća od ijednog kofera – i ceo doživljaj deluje nestvarno, filmski ili, tačnije, kao epizoda TV serije. S tim što televizor uvek možeš da isključiš, dok je ovo primorana da gleda – kako bi i mogla da ne gleda kad se sve dešava samo nekoliko centimetara od nje?

Poslednjih deset minuta dve mlade žene – medicinske sestre koje očigledno putuju na posao, u bolnicu u Hejvords Hitu – pokušavaju da reanimiraju onog muškarca, sve beznadežnije. Proverile su da li diše, opipale mu puls na vratu i onda, uz kondukterovu pomoć, spustile su ga na pod, u horizontalan položaj. A sve to tik pored Luinih nogu, pre no što je stigla da se skloni, tako da je sad pritešnjena i svedok je strahote što se odigrava pred njom. Smenjuju se, jedna medicinska sestra mu dlanovima neumorno masira grudni koš, pokretima tako promišljenim i snažnim da deluju zlobno, dok mu druga diše u usta, otprilike na svakih trideset pritisa. Kad se sestra koja masira umori, zamene mesta.

Sve to vreme muškarčeva supruga stoji u prolazu, bespomoćna. Lica iskrivljenog od brige, ne progovara ni reč; tu i tamo joj pogled pobegne do jedne pa druge medicinske sestre i onda se opet vraća na muža.

Na kraju se sve dešava tako brzo. Stiže hitna pomoć, sestra što je davala veštačko disanje staje, diže pogled i odmahuje glavom – jedva primetno ali značajno. Nimalo radosno.

Bolničari hitne pomoći uspevaju da nagnu nosila u stranu, prebace ga na njih i žurno odnesu na mnogo širi prostor pored vrata vagona. Nekoliko putnika što tamo stoje užurbano se sklanjaju da naprave mesta. Lu vidi kiseonik, defibrilator, lekove – injekciju – neko uzvikuje: „Udaljite se!“, i onda puštaju struju.

Ništa.

Pa još jednom.

Ništa.

Još jednom.

Opet ništa.

Svi u vagonu su paralisani. Nije to samo morbidna opčinjenost – to je nesposobnost da se pojmi šta se događa, šok. Šta će sada da rade? Ali kondukter pogrešno tumači otvorena usta i razrogačene oči – da li iz sažaljenja prema muškarcu i njegovoj ženi ili iz želje da vlada situacijom, nije ni bitno – ishod je isti. Odsečno izgovara naređenje, dovoljno glasno da ga svi čuju: „Budite ljubazni pa smesta napustite vagon.“

Stoga Lu kupi svoje stvari – mobilni, ajpod, ranac – umnogome zahvalna što je dobila dopuštenje da ode. Na susednom stolu još uvek stoji muškarčeva knjiga; doduše, sad mu neće trebati. Lu povlači rajsferšlus na jakni, nabacuje kapuljaču i izlazi na kišu.

Sledi nova objava, ovog puta se preko razglasa upućuje zahtev da se svi putnici iskrcaju iz voza i uskoro je Lu okružena smetenim ljudima što zbunjeno traže izlaz na stanicu koju ne poznaju.

* * *

Ana mora da se izbori za prostor da raširi kišobran. Peron je krcat, ali nek je prokleta ako dozvoli da joj kosa ili išta drugo pokisne – mrzi kad joj se makar i malo ukovrdža, što će se desiti ne bude li pripazila. Danas bi to bilo posebno razdražujuće budući da je ustala rano, dok je napolju još bilo mračno kao u rogu, da bi je oprala i isfenirala za sastanak. Srećom, Ana je visoka, a njen kišobran ima jedan od onih automatskih dugmića koji ga otvara uz veličanstveno

„puuf!“. Podiže ga bezbedno iznad gungule i, evo, zaklonjena je od najgoreg.

Pored nje je punačka starija žena, a tik ispred njih vuče se Norman Rokvel.

„I šta ćemo, dođavola, sad da radimo?“, pita on.

„Poslaće autobuse“, kaže starija žena.

Ana ne zna otkud žena zna – ovakvo šta se baš i ne događa svakog dana – ali veruje joj na reč. „Gde će, pobogu, naći dovoljno autobusa za sve nas?“ Njen um tek počinje da sustiže događaje.

„Pretpostavljam da će morati da ih doteraju iz Brajtona“, kaže Norman.

„Jebeš ti to“, javlja se četvrti glas – to je darkerka, pritešnjena iza Ane. „Još satima neće stići. Odustajem. Odoh kući.“

Ja ne mogu, misli Ana. Kad bi samo mogla. Ali klijenti joj dolaze na prezentaciju i, uz to, ako se ne pojavi na poslu, ovaj dan joj jednostavno neće biti plaćen, a jedina zarađuje u porodici.

Bez obzira na to da li će čekati autobuse ili će se vratiti u Brajton, svi su primorani da se vuku istim putem. Izlaz i peron na drugoj strani nalaze se iza pokrivenog dela perona sa izandalim zidovima i pocepanim reklamama, pa putnici moraju sići niz nekoliko stepenika na drugom kraju stanice. Guranje i laktanje – neki ljudi uporno istrajavaju u razgovaranju i slanju poruka mobilnim telefonima, što samo dodatno usporava kretanje, pa izgleda kao da prolazi ceo vek dok ne siđu niz stepenice, prođu pored šaltera za prodaju karata i izađu iz stanice.

Tu Ana zastaje da razmotri situaciju. Prizor je potpuno neskladan – nekoliko stotina ljudi na tom malom prostoru. Stanica je vrlo mala – ne postoji čak ni prava stanična zgrada, već samo šalterčić za prodaju karata smešten na sredini

stepeništa. Premda širom zemlje verovatno ima na hiljade ovakvih stanica, teško da su predviđene za masovni egzodus svih sem dvoje putnika iz krcatog poslovnog voza od deset vagona. Nema čak ni pravog parkirališta. Ana nigde ne vidi autobusku stanicu, a o autobusima da se i ne govori.

Sranje.

U taj mah, međutim, prilazi beli ford mondeo, raspršavajući vodu dok prolazi kroz bare, i zaustavlja se pored nje. Taksu. Jedan kratak trenutak Ana pomišlja, impresionirana: *vidi ti ovo, neko ga je pozvao, kakva organizacija*, sve dok ne shvati da ga možda niko nije zvao, da je ovo stanica, iako mala, tako da se na njoj verovatno ponekad zatekne i taksu. Svetlo na krovu mu je uključeno; slobodan je. Gomila uz trzaj kreće napred – konkurencija je strašna. Međutim, zadnja desna vrata su tik pred njom – sad ili nikad. Otvara ih, saginje se i pita vozača: „Jeste li slobodni?“

Istovremeno se otvaraju i vrata na drugoj strani. Ana ugleda kapuljaču opervaženu krznom, lice puno zebnje. „Hejvords Hit?“, pita druga žena.

„Mogle bismo ga podeliti“, predlaže Ana.

„Kako god“, mumla vozač u znak da se slaže. Što se njega tiče, to mu je u opisu radnog mesta. Vožnja je vožnja.

Obe se ukrcavaju, ne dajući mu vremena da se predomisli.

08.30

„Uf“, odahne Ana.

Kiša dobuje po krovu automobila, kao da bi da naglasi koliko im se posrećilo.

„Baš smo imale sreće“, kaže žena u perjanoj jakni, smičući kapuljaču i migoljeći se dok skida ranac s ramena. Sitna je i gipka i čini se da je dobro uvežbala ovaj manevar. „Jadan čovek“, dodaje, zavaljujući se u sedišta.

„Šta mu je bilo?“, pita Ana.

„Infarkt“, odvrća žena u perjanoj jakni.

„Šta mislite, je li umro?“

„Bojim se da jeste.“

„O gospode.“

„Znam, grozno. Putovao je sa ženom.“

„Otkud znate?“

„Sedela sam pored njih. Samo nas je prolaz delio.“

„Zaboga. Mora biti da je bilo strašno gledati.“

„Jeste“, potvrdno klima žena u perjanoj jakni.

A ja sam se žalila kako mi je sve ovo nezgodno, kori Ana sebe. Darkerka je očigledno bila u pravu. Zar je stvarno

toliko važno ako malo zakasnim na posao? Razmišlja naglas: „Čovek baš i ne bi odabrao da ovako ode, zar ne? Radije bi umro puštajući zmaja s unučićima, ili na nekoj dobroj žurki, ili tako nekako. Ne u vozu u sedam i četrdeset četiri.“

„Ej, gospode“, prekida je vozač pre no što je imala prilike da nastavi. Osluškiavao je pucketavi, izobličeni glas koji mu govori nešto preko radio-stanice. „Nema svrhe da idemo u Hejvords Hit. Izgleda da i tamo vozovi stoje. Svi su zaustavljeni.“

„Ali ne mogu valjda to da urade?“, pita Ana.

„Ooo, mogu, verujte mi“, odvrća vozač. „Znate kako je na brajtonskoj liniji – jedan kolosek za oba smera od Hejvords Hita do obale. Dovoljan je jedan voz pa da nastane opšti zastoj.“

Žene se zgledaju.

Vozač tvrdi pazar: „Dakle, gde ćemo?“

„Kući?“, predlaže žena u perjanoj jakni.

„Gde je kuća?“, pita ona druga.

„U Brajtonu“, odgovara žena u perjanoj jakni i potom pojašnjava: „Kempton.“

Ani se misli roje. Perjana jakna, dečjačko lice, kratka i gelom doterana kosa, odsustvo šminke, farmerke, ranac, kemptonaska adresa: ona je gej. Kempton nije naročito daleko od Anine kuće: iskušenje je *veliko*, ali... „Ne mogu“, objašnjava. „Moram da stignem u London.“

„Pretpostavljam da bi i meni bilo bolje“, slaže se žena u perjanoj jakni. „Barem jednom da imam izgovor.“

„Imam sastanak“, kaže Ana.

„U koliko sati?“

„U deset.“

Ana gleda na sat. Sad je osam i trideset pet. „Tipično, zar ne?“, dodaje. „Inače sasvim lepo stignem na posao kad krenem ovim u sedam i četrdeset četiri.“

„Ali razumeće vas, zar ne?“, pita žena u perjanoj jakni. „Neko je upravo umro u vozu.“ Smeje se, ali taj smeh ne deluje neljubazno; pre je to komentar na apsurdnost njihove situacije. Zatim zastaje, procenjujući. „Zar ne možete naprosto da ih pozovete i objasnite da ćete zakasniti?“

Ana zamišlja svog šefa kako poput buldoga stoji na recepciji i nije preterano sigurna.

„Gospođe“, opet se meša vozač. Približavaju se semaforu na raskršću. „Morate da odlučite. Gde ćete?“

Ana hvata njegov pogled u ogledalu. Sigurna je da je podrugljiv, da uživa u ovome. „Ja stvarno moram u London“, ponavlja. Ne želi da ostavi kolege na cedilu. Da i ne pominje kako bi neko od njih morao da obavi prezentaciju umesto nje – što nije nimalo zabavno ovako u poslednji čas, Ana to dobro zna. Naginje se napred, do njegovog uva. „Koliko će koštati da nas odvedete tamo?“

„Zavisi gde.“

Razmišlja: gde bi odgovaralo njoj i, uz malo sreće, drugoj ženi, a da ne bude problematično s obzirom na jutarnji saobraćajni špic? „Ranžirna u Klapamu?“

„Gde imate sastanak?“, pita žena u perjanoj jakni.

„U Aleji Čejni, ulazi se s Kings rouda – mogu da hvatam nekoliko autobusa sa stanice.“

„Odgovara mi“, slaže se žena u perjanoj jakni. „Od Klapama ću vozom do Viktorije.“

„Može, za sedamdeset funti“, kaže vozač, stajući na semaforu.

Ana na brzinu računa. Nije preskupo za skoro sto kilometara. Kad se sve sabere i oduzme, isplati se – izgubiće mnogo više ako se ne pojavi na poslu. Okrzne pogledom ženu u perjanoj jakni. Deluje neodlučno – Ana je svesna da ne zarađuju svi kao ona.

„Rado ću platiti pedeset funti od toga“, nudi. „Stvarno moram da stignem tamo.“

„O, to ne bi bilo fer.“

„Plaćaju me po danu“, objašnjava Ana. „Tako da mi se sasvim isplati, časna reč.“

„Sigurni ste?“

„Jesam?“

„Ovaj...“

„Stvarno, u redu je. U suprotnom bih celu sumu platila sama.“

„Dobro, važi. Hvala vam“, zahvalno se osmehuje žena u perjanoj jakni.

„Odlično.“ Ana se opet naginje prema vozaču. „Idemo, majstore.“

On uključuje migavac, skreće levo i upućuje se prema auto-putu.

* * *

„Baš bih se mogla i predstaviti. Ja sam Lu.“ Lu se okreće prema drugoj ženi i pruža ruku.

Njena saputnica nije klasično lepa, ali je ipak upečatljiva. Mora biti da je u ranim četrdesetima – dok je Lu deset godina mlađa – i ima snažno, četvrtasto lice, s tamnom, ravnom kosom doteranom u Kleopatrinom stilu. Šminka je smela: jarki ruž, tamna senka, koja se ne izvinjava što namerno ističe smeđe oči. Sve ovo govori o samopouzdanju, a visina i duge noge samo pojačavaju taj utisak. Vitka je i ukusno odevena, u elegantnom mornarskoplavom mantilu, a velika torba od zmijske kože deluje skupo. Sve u svemu, ostavlja utisak inteligentne ali i opasne žene.

„Ja sam Ana“, uzvraća ona. Ruka joj je hladna, koščata; stisak joj je samouveren i čvrst. Ali velikodušna je i saosećajna, to je Lu već uočila; očigledno nije baš *tako* tvrda.

„Gde ideš?“, pita Lu.

„Radim u Čelsiju. Imam sastanak u firmi. A ti?“

„Idem u Hamersmit.“ Lu na trenutak začuti. „Ja sam savetnik za mlade“, doda ona.

„Tako.“ Ana potvrdno klimne glavom.

Premda voli svoj posao, Lu je svesna da njeno zanimanje nije naročito glamurozno niti dobro plaćeno. Iako nema pojma čime se bavi ova žena koja radi blizu Kings rouda, pretpostavlja da je posredi nešto mnogo ambicioznije, a stalo joj je do njenog dobrog mišljenja. Međutim, nema priliku da opširnije objasni zašto radi to što radi jer se Ana sledećeg trenutka okreće u struku i zavlači levo stopalo pod sebe kako bi se što više okrenula prema Lu.

„Reci mi“, navaljuje, „šta se to dogodilo u vozu?“

Lu prepričava događaje, prisećajući se najbolje što može.

„Jednostavno nije bilo vremena za reanimaciju“, kaže naposletku. „Medicinske sestre su začas dotrčale i baš su se trudile... zaista su se trudile.“ Drhti sećajući se. „Ali sve je bilo gotovo dok trepneš. Jednog trenutka je pio kafu, a koliko sledećeg – bio je mrtav.“

„Jadna njegova žena!“, kaže Ana, preneražena. „Zamisli samo, kreneš s mužem na posao, misleći kako je to dan kao i svaki drugi, a onda se on iznenada sruši i umre. Tu pokraj tebe. Baš mi je žao te žene.“

* * *

„Znači, i ti živiš u Brajtonu?“, pita Lu kad se nađu na autoputu. Vozač pritiska gas i ubrzo se voze postojanih sto deset

kilometara na sat. Na nasipu bleskaju tek zažuteli grmovi štipavice.

„Da.“

„Gde si?“

„Seven dajls. Znaš taj kraj?“

„Naravno“, odsečno odvrća Lu. „Skoro deset godina živim u Brajtonu.“

„A, pa dobro.“ U tom slučaju, вреди biti precizniji. „Ja sam u Ulici Čarminster.“ Lu je gleda belo. „Između Old Šoram rouda i Dajk rouda.“

„A, da!“, uzvikne Lu. „Prelepe viktorijanske kućice, poslovni blok na kraju ulice.“

„To je to. Pomalo olinjao kraj, ali meni se dopada.“

„Sama si?“

Zvuči istinski zainteresovano i Ana primećuje brz pogled kojim joj je okrznila prst – verovatno da proveri je li udata. Čudno, pomišlja Ana, obe tragamo za znacima, procenjujemo. Ipak, zastaje. To nije tema u koju bi želela da bude uvučena. „Ovaj, ne... živim s partnerom.“

Lu shvata i menja temu. „Znači, stalno radiš u Londonu?“

„Uglavnom, da. A ti?“

„Četiri dana nedeljno. Ne želim da putujem svih pet radnih dana.“

„Ne, stvarno postane zamorno.“ Anu obliva talas ozlojeđenosti: da Stiv zarađuje više, ne bi morala toliko da putuje. Ali ne govori to. Umesto toga, duboko uzdahne i kaže nešto pozitivnije: „Ipak, volim što živim u Brajtonu. Tako da se isplati.“ Osmehuje se, razneženo razmišljajući o kući na padini, u čije je uređivanje uložila toliko vremena i truda, s dvorišnim vrtom i pogledom na Dauns. Zatim, tu je i šačica bliskih prijatelja, koji, što je vrlo zgodno, žive u blizini; Lejns, prepun zanimljivih radnjica i podjednako šarolikog sveta;

strmo žalo plaže, a iza njega more... Zbog njega se, možda više nego i zbog čega drugog, isplati ovo svakodnevno putovanje: zbog njegovog sivila, zelenila i plavetnila; zbog njegovog beskraj, spokoja i ustalasanosti; zbog toga što nikad dva dana zaredom nije isto: o, to more...

Lu je prekida u razmišljanju. „I meni se dopada život u Brajtonu.“

„Znači, ti si u Kemptaunu?“, pita Ana. „Molim te, nemoj mi reći da tamo imaš celu kuću na obali samo za sebe!“ Šali se, naravno: kuće iz doba namesništva iznad plaže u Kemptaunu ogromne su. I ne samo to, one su veličanstvene; elegantne bleđožute fasade od gipsanog maltera, džinovski prozori što sežu od poda do tavanice, sobe zapanjujućih razmera s mermernim kaminima i kitnjastim gipsanim karnižima – posedovati takvu jednu kuću bilo bi kao u snu.

Lu se smeje. „Mrka kapa. Živim u malom stanu na mansardi – zapravo i nije mnogo veći od garsonjere.“

Nešto u tome kako Lu upotrebljava ovo prvo lice jednine nagoveštava da živi sama. Ana razjašnjava: „Pretpostavljam, dakle, da ga ne deliš ni sa kim?“

Lu se ponovo smeje. Ima zarazan smeh: dubok, grlen, nesputan. „Zaboga, ne, ni ovako nemam gde da se okrenem.“

„A gde se nalazi, ako smem da pitam?“

„U Ulici Magdalen.“

„O! Znači li to da imaš pogled na more?“

„Da, kroz prozor u dnevnoj sobi, sasvim niz drum. Mislim da agenti za nekretnine to nazivaju 'posrednim pogledom na more'. A imam i malecku krovnu terasu, s koje se vide more i kej.“

„Divno.“ Anin glas je čežnjiv. Oduvek je maštala o sopstvenoj mansardi. Zamišlja načas neki drugačiji život od ovoga: neki u kom ne bi imala ovoliko obaveza; u kom ne bi

bilo otplaćivanja hipoteke ni Stiva, u kom bi imala slobodu da se posveti sopstvenoj kreativnosti...

Dosta s tim: ne može ništa da promeni i, uostalom, volela bi da sazna više o Lu. „U tom kraju sigurno imate fenomenalan noćni život“, kaže, nadajući se da će je podstaći na ispovest. Lu živi u srcu brajtonske gej četvrti, krcate pabovima i klubovima za koje Ana veruje da su poprište raznoraznih uzbudljivih dešavanja.

„Ponekad je i *previše* dobar“, odgovara Lu. „Ume da bude bučno.“

Zvuči pomalo dosadno, pomišlja Ana. Priželjkivala je da čuje priče o neobuzdanom drogiranju i lezbijskim trojkama. Kad joj je već život ovih dana ograničen, može makar posredno dati sebi oduška. A opet, sve da Luin život i ima nekih zanimljivih aspekata, teško da će ih ona poveriti neznanki u taksiju.

* * *

Posle pola sata vožnje Lu je zaključila da Ana deluje OK, ali još uvek nije sigurna da imaju mnogo zajedničkog. Sve u svemu, ume dobro da proceni karakter; višegodišnje iskustvo savetnika izbrusilo joj je tu urođenu veštinu, pauglavnom dobro prosuđuje ljude. Možda je malo manje pronicljiva kada je reč o ženama koje joj se dopadaju – tad seksualna privlačnost ume da joj se ispreči na putu. Viđa, međutim, i mnoge strejt žene – i mušk arce takođe, kad smo već kod toga – koji loše rasuđuju kad im požuda zamagli percepciju, tako da barem nije jedina.

U svakom slučaju, Ana je očigledno strejt, a i fizički nije njen tip. Bez obzira na to, Lu je zainteresovana. Ništa joj nije draže od zaranjanja u ljudsku psihu; posredi je ona ista

radoznanost koja je nagoni da posmatra neznance u vozu nagađajući o njihovom životu i sklapajući deliće dokaza. Ujedno je to i ono što je podstiče u profesionalnom pogledu; voli da dopre do suštine onoga što pokreće komplikovane – mada često tragično samodestruktivne – mlade osobe.

Uprkos Aninoj uglađenoj spoljašnjosti, koja ukazuje na materijalističkiju narav od Luine, Lu pomišlja da u saputnici ima nečega više od onoga što nagoveštava njena staložena pojava. Zasad je, doduše, dala malo naznaka. Nije pominjala potomstvo, što bi većina žena već učinila, s obzirom na to da se razgovor vrti oko toga gde žive. Stoga Lu pretpostavlja da Ana nema dece, što je relativno neuobičajeno za ženu njenih godina. Međutim, još je zanimljivije to kako Ana okleva pri pomenu svog partnera; Lu veruje da se tu krije neka priča. Uvek brzo uoči kad neko nešto krije – umnogome zato što u određenim situacijama i sama to radi. Uz to, tu je i Anina obzirnost prema tuđim potrebama, čak i onda kad preuzima stvari u svoje ruke. Naposljetku su uradile onako kako je Ana htela, a ipak je ponudila da plati i Luin deo. To nagoveštava britak um i složen karakter i Luina radoznanost se budi.

Pitam se, razmišlja dok silaze s M23 na običan put s dve trake što vodi u sumorno predgrađe Kulsdona, hoćemo li se posle današnjeg dana ikada videti? Navikla je da u London jutrom putuje sama, koristeći tu osamu da sredi misli. Ipak, bilo bi lepo da povremeno, kad je raspoložena za to, ima s kim da procaska. Ako Ana zaista hvata ovaj u sedam i četrdeset četiri onoliko često koliko kaže, možda će se i videti u njemu. Mada, to je dugačak voz i uvek je krcat. To što se obe voze njime ne jamči da će im se putevi ikada više ukrstiti.

09.45

Karen stoji na parkiralištu. Nije sigurna ni kako niti kad je tačno dospela tu. Tek kad drhtavim prstima pokuša da pripali cigaretu, shvata da pada kiša. Kapi prskaju po belom papiru, kvaseći ga. Diže pogled; nebom plove sivi oblaci. Zabacuje glavu. Lice joj kisne. Trebalo bi da oseti hladnoću i vlagu na koži, ali ne može. Zine da vidi može li im osetiti ukus, ali premda joj se usta pune kapima kiše, ne može. Drhti, ali hladnoću ne oseća.

Pokušava da dokuči gde se nalazi. Na velikoj tabli, belim slovima na plavoj pozadini, piše:

KRALJEVSKA BOLNICA GROFOVIJE SASEKS

Zbog nečega je logično što je tu. Šta bi sad trebalo da uradi? Sajmon je mrtav.

Mrtav.

I premda u sebi ponavlja tu reč, premda ga je videla kako umire, tu pred njom, nije stvarno. Premda je gledala dok su

dve medicinske sestre pokušavale da ga reanimiraju tamo u vozu, a ekipa hitne pomoći probala da mu pokrene srce elektrošokovima – stalno iznova, čak i u ambulantnim kolima. Premda je lekar pre nekoliko minuta potvrdio da je mrtav i zapisao vreme smrti; još uvek nije stvarno, uopšte nije.

Na odeljenju za hitnu pomoć pustili su je da bude pored Sajmona – posvuda su bile cevčice. Sad ga prebacuju u mrtvačnicu – u salu za posmatranje, rekoše, gde može, ako želi, da provede neko vreme uz njegovo telo. Ali ona je želela cigaretu pre toga i nekako se obrela ovde napolju, pometena, otupela.

„Otupela.“

Ponavlja i ovu reč, ovog puta naglas. Navire joj čudno prisećanje. Zar ne kažu da je otupelost prva faza tugovanja?

Pretpostavlja da bi trebalo da uradi nešto u vezi s decom. Koliko je sati? Gde su? A, da, naravno, danas su kod dadilje, Trejsi.

Trejsin broj, da, tako je – u mobilnom joj je.

O bože, pada kiša; pa da, naravno. Bilo bi bolje da se skloni pod neki krov; pokvasiće joj se telefon.

Pred ulazom, svega nekoliko koraka dalje, Karen ugleda veliku staklenu nadstrešnicu. Pod njom stoje ljudi, časkaju. Pridružuje im se. Našavši se pod krovom, nakratko je svesna da je mokra do kože. Šiške su joj u pramenovima zalepljene za čelo, a sa zatiljka joj se niz vrat slivaju potočići hladne vode; čak su joj i salonke od antilopa sasvim promočene – grozno.

Vadi telefon iz velike platnene torbe – one koju koristi kad nosi papire, a koja danas sadrži i martovski broj časopisa *Dobro domaćinstvo*, novčanik, ruž i češalj, flašu vode i cigarete. Trejsin broj je upisan u imenik mobilnog telefona, jednostavnog modela u izanđaloj kožnoj futrolji, koju

su njena deca oblepila groznim svetlucavim nalepnicama. Sigurna je da postoji i brži način da pronađe broj – direktno biranje ili tako nešto – ali ne može da se seti kako ide. Stoga pretraži abecedni spisak i upravo je spremna da pritisne zeleno dugme i pozove kad zastaje.

Zaboga, šta ovo radi? Šta planira da kaže? „Luk, Moli, tata je mrtav. Dođite u bolnicu da vidite telo?“ Jedno ima pet, a drugo *tri* godine, za ime sveta. Neće razumeti. Ona ne razume.

Isuse. *Isuse*.

Ne, prvo mora da razgovara s prijateljicom, sa svojom najboljom prijateljicom. *Ona* će znati šta da radi; ona uvek zna. To je jedini broj koji zna napamet, ne mora da se priseća. Još uvek drhtavih prstiju, Karen bira broj.

* * *

Nedaleko od stanice Klapam taksi je upao u saobraćajnu gužvu. Vozač je za vrlo kratko vreme prešao auto-put i potom impresivnom brzinom, uprkos desetinama semafora, krivudao kroz depresivna perifernijska naselja Krojdon, Norberi i Stretam, ali sad se, evo, već dvadeset minuta vuku niz Sent Džons hil.

Anu upravo hvata nestrpljenje kad oseti vibriranje na boku: njen telefon. Ubrzo sve glasnije zvoni iz dubina torbice od zmijske kože. Prekopava po torbici. Prokletstvo – gde li je? Napipava naposljetku glatki metal i izvlači moderan uređaj na preklop.

Žurno ga otvara, znajući da će se za samo koji sekund uključiti govorna pošta.

„Ćao!“, kaže, radosna što vidi ime koje se pojavljuje na ekranu.

„Ana?“, proverava glas, tanak, plaćan.

„Ja sam. Jesi li to ti?“

Glas na drugom kraju pucketa. „Jesam.“

Zvuči kao da se nešto desilo. „Hej, hej“, kaže Ana, ublažavajući ton i primičući slušalicu ustima kako bi je sagovornica bolje čula. „Šta je bilo?“

„Saj... Sajmon.“ Glas – Ani tako blizak – čudno je tih.

„Šta je s njim?“ Ana je zbunjena.

„On...“ Pauza. Dugačka pauza.

„Šta?“ Ana je uporna – sad je već zabrinuta.

„On je...“ Uto joj sve odjednom proleće kroz glavu. Ima užasan predosećaj: zna šta sledi, ali ne, ne može biti, ne može – i onda, konačno, strašna potvrda; reč je tu, izrečena, u taksiju, stvarna. „...umro.“

„O gospode!“, uzvikuje Ana. Misli se kovitlaju. Šta je ovo – neka bolesna šala?

„Šta je bilo?“, pita Lu, smesta zgrabivši Anu za koleno.

Ana maše pokazujući joj da čuti. „Šta... kad...?“

„Maločas... jutros... u vozu...“

„Šta kažeš? U sedam i četrdeset četiri za Viktoriju? Ne!“

„Da.“ Glas je jedva čujan. „Otkud znaš?“

„Ali bila sam u tom vozu!“, uzvikuje Ana. „Gospode, ne mogu da verujem! O, o Karen...“ Instinktivno se zaplaće; džinovske suze naviru pre no što uspe da ih potisne. To, u stvari, čak i nije tuga; vest još nije doprla do mozga. To je šok. Karen i Sajmon su joj prijatelji. Karen joj je *najbolja* prijateljica. Ipak, mora da sazna činjenice. „Ali zašto ste bili u tom vozu? Inače ne hvatate taj – *ja* hvatam taj.“

„Da, valjda je tako“, kaže Karen. „Nisam razmišljala.“

„Sranje.“ Ana odjednom shvata da ovo nije šala. Sve se uklapa. „Danas ste morali da potpišete papire za hipoteku, zar ne?“

„Da“, odvrća Karen glasom jedva malo jaćim od šapata. „Krenuli smo zajedno u London, kod advokata, pre no što Sajmon ode na posao. Najlogićnije nam je bilo tako. A posle toga sam planirala da odem u kupovinu. Htela sam da skoknem do Hamlija, da kupim Luku poklon za rođendan.“

Taksista ih prekida. „Izvini, dušice“, kaže, a ton mu je ovog puta manje grub. „Ali stigli smo.“

„Molim?“ Ana izviruje kroz prozor; vidi tezu sa cvećem, vatromet boja i lišća, a iznad nje veliki crveni natpis:

RANŽIRNA STANICA KLAPAM

„Pa da, stvarno.“ Uzima torbicu. „Saćekaj ćasak, Karen, saćekaj, samo da platim taksu. Ostani na vezi, molim te – zaćas ću ja.“

„U redu je“, kaže Lu. „Izađi – nastavi razgovor – ja ću se pobrinuti za ovo, ne brini. U redu je, zaćas ćemo sve da sredimo.“

Ana zahvalno klima glavom. „Hvala.“ Otvara vrata taksija i nekako uspeva da izade na ploćnik balansirajuć otvorenim telefonom kako ne bi slučajno prekinula vezu s Karen. Lu plaća vozaću – srećom, izgleda da ima dovoljno gotovine – i polazi za njom.

„Još si tu?“ , proverava Ana.

„Jesam“, potvrđuje Karen.

„Samo ćasak.“ Uprkos svemu, Ana želi da namiri svoj deo troška. Kopa po torbici traćeć novćanik, ali onog trena kad ga izvuće, ispadne joj iz ruke.

Lu ga podiže. „Mogu da saćekam“, kaže vraćajući joj ga. „Molim te. Samo ti obavi razgovor.“

„Sigurna si?“

Lu potvrdno klima i diplomatski se pomera u stranu kako ne bi bila nametljiva.

Ana se vraća razgovoru s Karen. „Gde si sad?“

„U bolnici“, kaže Karen.

„Kojoj? U Hejvords Hitu?“

„Ne, u Brajtonu. Iz nekog razloga su nas doveli ovamo – valjda zato što ovi imaju koronarnu jedinicu ili tako nešto.“

„A, da. Dobro, reci mi šta se tačno dogodilo.“ Premda je već čula celu priču od Lu, Ana mora da je čuje još jednom, iz Kareninih usta, kako bi se uverila da je reč o istom događaju i prihvatila činjenicu da se stvarno odigrao.

„Jutros smo sedeli u vozu, jedno pored drugog, znaš, sve je bilo normalno i onda – ne znam – pričali smo, pili smo kafu i – potpuno iznenada – udario ga je infarkt.“

„Šta kažeš? Tek tako?“

„Pa vidi, najčudnije je što se celim putem do stanice žalio na lošu probavu. Ali znaš ti Sajmona, većito ga muči gorušica, očas posla se iznervira zbog ovoga ili onoga i – eto, da budem iskrena, mislila sam da nije ništa strašno. Jednostavno živci, zbog nove kuće, zbog potpisivanja papira.“

Ana klima glavom iako je Karen ne vidi. „I, šta...“ Okle-va, pomišljajući da je možda bezosećajna, ali ipak nastavlja. Između nje i Karen nikad nije bilo mnogo barijera. „Je l’ se dogodilo baš iznenada il’ kako?“

„Aha. Sedeo je pored mene. Sve se odigralo za nekoliko minuta... Pripala mu je muka, presamitio se i srušio, preturio kafu. Zatim su dojurile medicinske sestre, pokušale su da ga reanimiraju i svi su morali da izađu iz voza, a onda je stigla hitna pomoć i prebacili su nas u bolnicu. Odveli su ga na urgentno... Posle toga sam morala da razgovaram s policijom i bolničkim kapelanom – bilo je tako mnogo ljudi. Ali lekar je rekao da mu nije bilo pomoći.“ Karenin glas se

ponovo utišava u šapat. „Izgleda da je ostao na mestu mrtav. Tek tako.“

Ošamućena, Ana se naslanja na stub tezge sa cvećem da ne bi pala. „Ov... ovaj... Samo da razmislim... Šta si ono rekla, gde si sada?“

„Kraljevska Saseks.“

„Kako, u Kemptaunu?“

„Da.“

„Aha, u redu.“

„Deca?“

„Kod Trejsi su.“

„Luk nije u školi?“

„Nije, u Brajtonu je ove nedelje zimski raspust. Odveli smo ih oboje tamo da bismo mogli da odemo u London.“

„Shvatam. A kad bi trebalo da odeš po njih?“

„O, ovaj... u pola četiri.“

Dobro je – tako ćemo imati malo vremena, misli Ana dok joj mozak grozničavo radi. „Rekla si im?“

„Ne.“

„A Trejsi?“

„Ne, ne, još nisam. Tebe sam prvu pozvala.“

„A gde je Sajmon?“

„Ovaj...“ Karen zvuči zblanuto, kao da ne zna na šta Ana misli. „On je takođe ovde. U bolnici. Premeštaju ga u posebnu salu. Ja ću za koji čas opet kod njega. Pretpostavljam da je to negde na urgentnom. A gde si ti?“

„U Klapamu. Na stanici. Uhvatila sam taksi...“ Ana pomišlja da joj objasni kako je upravo sedela pored žene koja je bila očevidac Sajmonove smrti, ali ipak odustaje. „Vidi...“ Pokušava da osmisli plan. „Vratiću se. Imam sastanak, ali već će me neko zameniti. Nije ništa naročito važno. Javiću im se. Razumeće, a ako ne razumeju, čuj, jebiga. Znači, ne

znam... sačekaj me tu. Biću tu u..." Baca pogled na ručni sat. Pet do deset je. „Mislim da voz polazi u dvanaest minuta posle svakog punog sata. Pod uslovom da saobraćaj u suprotnom pravcu funkcioniše. U jedanaest bih mogla biti u Brajtonu, a onda hvatam taksi i biću s tobom što je moguće pre.“

„Možeš li, stvarno?“ Karenin glas ponovo pucketa. „Sigurna si da ti nije problem?“

„Da mi nije problem?“ Ana ne veruje da je Karen uopšte pita tako nešto. „Naravno da mi nije problem. Gde ćeš me čekati? Hoćeš li ići kući?“

„Ne znam.“ Karen očigledno nije u stanju da odlučuje. „Kasnije, da, ali sad hoću da budem sa Sajmonom..."

„Razume se. Nazvaću te za koji minut. Sad moram da uhvatim voz i javim se na posao, zato ću prekinuti. U redu? Začas ću ti se javiti.“

„U redu“, tako tiho. „Hvala ti.“

Nekoliko sekundi kasnije Ana oseća kako joj neko steže rame. To je Lu. „Dobro si?“

„Valjda“, premda je daleko od toga.

„Hoćeš li da odemo na kafu ili na piće? Bleda si kao kreč. Mislim da bi trebalo da sedneš.“

„Ne. Moram da idem. To je bila moja prijateljica Karen. Ono u vozu je bio njen muž. Moram natrag, da se nađem s njom. Ali hvala u svakom slučaju.“

„Sigurna si? Stvarno izgledaš kao da bi ti dobro činilo da sedneš. Tu blizu je kafić..."

Lu je u pravu; dok je razgovarala telefonom, Ana je zurila u poznati plavi logo a da ga nije ni primetila. „Ne.“ Odlučna je. „Moram da uhvatim sledeći voz. Obećala sam.“

„Razumem.“

Ana se slabašno osmehuje i potom se priseća. „O bože, dugujem ti pedeset funti, zar ne? Ili i više od toga? Jesmo li mu dale napojnicu?“ Pretura po torbici. „Prokletstvo! Imam samo tri dvadesetice.“

„Dve su više nego dovoljne. Stvarno. Ne treba da ostaneš bez novca jer nećeš moći da uhvatiš taksi kad se vratiš tamo.“

„Ne, ne“, navaljuje Ana. „Sigurna sam da jednu mogu da razmenim.“

„Ne budi blesava! Četrdeset je sasvim dovoljno.“

„Ne volim da dugujem.“

„U redu onda, ali evo kako ćemo: umesto da sada brineš o tome, evo, uzmi ovo.“ Sada je na Lu red da otvori novčanik: vadi belu posetnicu funkcionalnog izgleda, u čijem zaglavlju piše *Vaspitno-obrazovna služba Hamersmita i Fulama*. „Pošalji mi poštom kad budeš stigla. Ili, još bolje, zvrčni me ili mi pošalji SMS jednog dana kad se nađeš u vozu. Znaš već.“

„Da, naravno“, kaže Ana.

„Radim od ponedeljka do četvrtka. Ili me naprosto svakako pozovi. Ako poželiš da razgovaraš s nekim.“

Izraz na njenom licu je tako pun saosećanja da Ana ne zna šta da kaže. „Hvala“, mrmlja, ali to deluje nekako nepodesno.

„Nema na čemu.“

„Ne, ipak, hvala ti.“

„Ne, stvarno, nije vredno pomena. I, molim te, u nekom pogodnom trenutku – ako je ijedan takav – prenesi svojoj prijateljici moje iskreno saučešće.“

„Ovaj, da, naravno“, kaže Ana.